SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 13 | 1. JULI 1927 | 76. AARGANG

LYDIGHED ER HIMLENS FØRSTE LOV.

BETINGELSER FOR BORGERSKAB I GUDS RIGE.

Dr. *James E. Talmage* af de Tolvs Raad.

Vi tror, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.

Pavens bekendte Ord: »Orden er Himmelens første Lov«, er ofte blevet misbrugt. Orden er Følgen af Lydighed og andre bestemte Forlangender; derfor kan den ikke være Himmelens første Lov. Den er Virkningen, men ikke den oprindelige Aarsag. En mere tankefuld Bedømmelse leder til den Slutning, at Lydighed er Himmelens basiske Lov, og at denne Lov er ligesaa gyldig og ligesaa virkende i det, der henhører til Udødelighed.

Jesus Kristus, ved hvem Frelsningsplanen er gjort tilgængelig for Menneskeheden, har foreskreven Betingelserne, ved hvilke den kan blive delagtig i dens Goder, og bestemt Vilkaarene, hvorved enhver kan sikre sig Borgerskab i Guds Rige. Iblandt disse Vilkaar er Daaben ved Neddyp-

pelse for Tilgivelse af Synd. Materialisten, der saa bestemt tilbageviser at anerkende eller kunne se noget som helst paa den anden Side, vil maaske spørge: Hvorledes kan Vand rense fra Synd? Svaret er: Vand alene kan ikke rense fra Synd, men ikke destomindre er Lydighed mod Loven vedrørende Daab forlangt af Jesus Kristus, og den er et sandt Middel for at sikre sig Tilgivelse. Lydighed, ikke Vandet, er det rensende Middel. Har De aldrig læst om Naaman, Kaptainen i den syriske Hær, som søgte Hjælp for hans Spedalskhed hos Profeten Elisa? Læs 2. Kongernes Bog 5. Kap. Profeten befalede den Spedalske at vaske sig syv Gange i Jordans Flod, og lovede ham, at han derved skulde blive helbredet for sin Sygdom; men den hovmodige Syrer blev fornærmet ved dette simple Forlangende. Han havde forventet en ceremoniel Udfoldelse af et Mirakel. Efter sin Tjeners Raad gik han til Jordanen og dyppede sig syv Gange i Floden, saaledes som Profeten havde sagt, og hans Kød kom igen, lig Kødet paa et lille Barn, og han var renset for sin Sygdom. Vandet i Jordans Flod havde ikke nogen speciel helbredende Kraft; men det var Lydigheden, der helbredte ham for hans Spedalskhed.

Hvorledes gik det Enken, hvis Sønner vilde komme i Trældom, fordi hun ikke kunde betale sin afdøde Mands Gæld? Læs 2. Kongernes Bog 4: 1—7. Hun kom til Elisa i sin Sjælekval, og Profeten fortalte hende, at hun skulde tage den Krukke Olie, hun havde i sit Hus, og hælde den ud i saa mange Kar, som hun kunde skaffe. Hun gjorde, som den Guds Mand havde sagt, og fik mange Kar fyldt med Olie fra den lille Krukke, som hun havde. Hun fortalte Profeten dette, og han sagde: Sælg Olien og betal Gælden dermed, og du og dine Sønner kan leve af Resten.

Lydighed er en Kraftkilde ligesom Bønnen. Da Jøderne forundrede sig over Kristi Visdom, fortalte han dem en meget simpel og endnu virksom Maade, hvorved enhver

for sig kunde erholde Kundskab af stor Værdi. Han sagde til dem: »Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom nogen vil gøre hans Vilje, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv«. (Joh. 7: 16, 17.).

I Hverdagslivet adlyder vi, uden at gøre Spørgsmaal, de væsentligste Forlangender til Frembringelse af de Resultater, vi ønsker. Elektriciteten oplyser vore Hjem, driver vort Maskineri, udsender vore Budskaber o. s. v., men kun paa den Betingelse, at vi til de mindste Enkeltheder adlyder de Love, ved hvilke denne mystiske Kraft iværksættes. Vi kan foraarsage, at Sollyset uudslettelig aftegner det smukke Landskab eller vor Vens Ansigtstræk, men dette lader sig kun gøre ved at adlyde Lysets Love og have Kendskab til Indstilling og Brug af det fotografiske Kamera; og dersom vi adlyder uden noget Forbehold, vil Resultatet være sikkert.

I den nuværende Tid er den uforanderlige Nødvendighed af Lydighed som et Middel til at erholde Velsignelser, bleven bekræftet af Profeten Joseph Smith.

Følgende læses i Pagtens Bog 130: 20, 21. Der blev en Lov uigenkaldelig fastsat i Himlen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser er forjættet. Og naar vi erholde nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet.

I det 82: 10 læses: Jeg Herren er under Løfte, dersom I gør, hvad jeg siger; men naar I ikke gør det, jeg siger, har I ingen Forjættelse.

Der er ingen usikker Grundbestanddel i Frelsningsplanen, langt mindre Uoverensstemmelse. Planen er simpel. Mennesket er i en falden Tilstand, omgivet af Svagheder og Synd; men der er tilvejebragt Midler, hvorved det kan hæve sig, og gennem Dødens Port og Opstandelsen naa Vejen, der fører til evigt Fremskridt. Disse Midler er alle

indbefattet i Adlydelsen af Evangeliets Love og Ordinancer. Det er kun ved at efterleve vore kommunale og nationale Love, at vi har Ret til personlig Frihed og til en Del af de Velsignelser og Privilegier, der er beredt af Regeringen, under hvilken vi leve. Skal Betingelserne for Borgerskab i Guds Rige være mindre bestemte end i Nationer, regeret af Mennesker? Guddommelig Autoritet for Naturalisering af Menneskeheden i det evige Rige er given til Jorden i denne Tidsalder. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kalder paa alle Folk uden Hensyn til Race eller Nationalitet for at fatte Tro paa Gud, omvende sig fra sine Synder og blive døbt med det hellige Præstedømmes Autoritet og ved Haandspaalæggelse modtage den Hellig Aand. I de hellige Skrifter, som er Guds direkte Ord til Menneskene, er der sagt: Der er ingen anden Vej til Frelse end denne.

EVANGELIETS FØRSTE PRINCIPPER.

(Fra »Liahona« af *H. J.*)

De forste Principper og Ordinancer i Jesu Kristi Evangelium, som lært af Guds Son og hans Apostle i den oprindelige Kirke og aabenbaret paany i denne Uddeling, er: — Tro paa Gud, Omvendelse, Daab ved Nedsænkning i Vand til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Disse Principper er af guddommelig Oprindelse og kan ikke forandres uden at mishage Gud og derved forspilde de Velsignelser, der er knyttet til Adlydelsen af dem. For at erholde disse Velsignelser, er det nodvendigt i vore Dage saavel som i forrige Tider at have sit Medlemsskab i Jesu Kristi Kirke, uden dette kan ingen erholde en evig Frelse i Guds Rige.

De forste Principper og Ordinancer, som er nævnt her, henfører til alle Folk i Verdens forskellige Tidsaldre, og de var

saa tydelig fremsat paa Pinsefestens Dag af Apostelen Peter, da han blev spurgt om Betingelsen for Frelse, hvortil han med Myndighed svarede: »Omvender eder og hver af eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave. Thi for eder er Forjættelsen, og for eders Børn, og for alle dem, som er langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil kalde.« (Ap. G. 2: 38,39). Ligesom dette var den guddommelige Formular i den oprindelige Kirke, grundlagt af Guds Søn for Igenfødelse og Borgerskab i Guds Rige; saaledes er det ogsaa i denne Uddeling. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvilken blev organiseret under Guds Autoritet, lærer den samme guddommelige Lov om Tilgivelse og lover de samme Velsignelser til alle, der adlyder.

Tro er bleven defineret som »det første Princip i aabenbaret Religion og Grundvolden til al Retfærdighed«. Uden Tro kan vi ikke nærme os Gud. I Sammenligning med dens uendelige Muligheder er det i første Instans Troen, der leder til Modtagelse af Evangeliet. Eftersom aandeligt Fremskridt beror paa vor Tro, skal vi bestræbe os for at forstaa dens sande Natur, saa vi kan være i Stand til at gavne os selv ved dens vidunderlige Kraft, naar Anledning gives.

Omvendelse er et Princip, som vi stedse behøver at gøre Brug af. Aarsagen til, at nogle ikke gør Fremgang i Kundskab om Gud og hans Retfærdighed, er, at de taber af Syne dette vigtige Princip. Da Apostelen Johannes talte om den herlige Forsikring, at de Hellige med Tiden skulde blive Gud lig, sagde han: »Og hver, som haver dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.« Dersom vi bestræber os for at omvende os, vil vi blive mere antaget af Herren, og eftersom vi mere og mere renser os selv, vil vi være i Stand til at modtage hans Aand i en større Maalestok.

Daaben er Optagelses-Ordinancen i Jesu Kristi Kirke og er den eneste Dør, ad hvilken det er mulig at komme ind. Dersom vi drager os nær til Gud gennem Tro og omvender os fra

vore Synder, fordi de er imod hans Love, hvem vi ønsker at ære og adlyde, er dette baade godt og nødvendigt og i Sandhed antageligt af Herren; men det er ikke tilstrækkeligt til at sikre os Tilgivelse for vore Synder. Vi maa fødes igen — efter den af Gud anviste Maade, — »af Vand og af Aand«. De sekteriske Kirker lærer, at Daab er ikke nødvendig til Frelse; men de lovede Velsignelser følger ikke, naar Guds Lov tilsidesættes. Vi kan ikke blive født af Aand, uden at vi først maa fødes af Vand. Dette er en naturlig Orden, det er den guddommelige Formular for Genfødelse. Vi kan ikke blive født af Aand, medens vi endnu er i vore Synder, og Daab ved Nedsænkning i Vand er den guddommelig anviste Maade, ved hvilken vore Synder er tilgivne. Der er i Sandhed et smukt Symbol i Daabsordinancen, om hvilket Apostelen Paulus udtaler sig i følgende Ord: »Vi er altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det, at ligesom Kristus er oprejst fra de døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.« (Rom 6: 4.) Her er i Sandhed et smukt Ideal sat frem for de Hellige at bestræbe sig for at virkeliggøre i deres Liv.

Den Helligaand modtages ved Haandspaalæggelse af dem, der er given Autoritet til at handle i denne Ordinance. Kun den sande Kirke er i Besiddelse af den Helligaands Gaver, som er de herlige Kendetegn paa denne Kirke, og som er Aarsag til dens Enhed og Magt. I Besiddelse af disse guddommelige Vidnesbyrd kan Kristi Kirke ikke blive overvunden eller ledet ind i Mørke og Vildfarelser. Igennem disse høje Begavelser er saavel Medlemmer som Embedsmændene i Kristi sande Kirke i umiddelbar Forbindelse med og har en uafbrudt Adgang til de himmelske Skatte, af hvilke de, formedelst deres Ydmyghed og Trofasthed, har Ret til at nyde i Overensstemmelse med deres Behov af Lys og Styrke for at kunne møde ethvert Forhold, der maatte forekomme. Efter at have modtaget den Helligaands Gaver, da maa dens Kompagniskab blive plejet og kultiveret. Maaden, hvorved dette

kan gores, er at soge efter og folge dens Paavirkninger. Afsondret fra denne Guddoms Aands Ledelse kan vi ikke haabe at komme i Jesu Kristi Nærværelse for evigt, hvilket skulde blive eftertragtet af enhver Sidste Dages Hellig.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Missionærer er flittige i at undervise Verden om dens Principper og Ordinancer. At modtage og adlyde dem er, som allerede sagt, nodvendigt for at erholde Medlemsskab i Jesu Kristi sande Kirke, ved at undlade dette, kan ingen nyde en Fylde af de Gaver og Velsignelser, som Evangeliet indeholder. En sand Kundskab om Evangeliets Principper og Ordinancer er bleven gengivet til Jorden i disse de sidste Dage, ved himmelske Væseners Betjening, saaledes som forudsagt i Skrifterne (Aab. 14: 6, 7), og alle Folk indbydes til at give Agt paa dette himmelske Budskab.

DØDEN OG OPSTANDELSEN.

(Af Præsident *Joseph F. Smith* fra »Gospel Doctrine«.)

Enhver Mand, som er fodt paa Jorden, vil do. Det er ligemeget, hvem han er, eller hvor han er, enten han er fodt blandt de rige og de ædle eller blandt de ringe og uanseelige i Verden, hans Dage er talte hos Herren, og i sin Tid vil han naa Enden. Vi bor tænke paa dette; dog skal vi ikke tænke, at vi skal gaa med et tungt Hjerte eller et nedslaaet Ansigtsudtryk, ikke paa nogen Maade. Jeg er glad, at jeg véd, at jeg er fodt for at leve, at do og at leve igen. Jeg takker Gud for denne Forstaaelse, den giver mig en Glæde og Fred, som Verden ikke kan give, og som Verden ikke kan borttage. Gud har aabenbaret dette til mig i Jesu Kristi Evangelium, og jeg véd, at det er sandt. Jeg har derfor ikke noget at være bedrovet for, ikke noget at sorge over, alt, jeg har at gore i Verden, er at holde mig oppe og nyde Glæde og Fred, Haab og Trost i det nuværende Liv og nyde et herligt Haab om Frelse og Ophøjelse i Guds Nærværelse i den Verden, der kommer.

Jeg har ingen Aarsag til at sorge, end ikke over Døden. Jeg indrømmer, at jeg er svag nok til at græde over mine Slægtninge og Venners dødelige Bortgang; jeg udgyder ofte Taarer, naar jeg ser andres Sorg. Jeg føler altid Sympati i mit Hjerte for Menneskenes Børn. Jeg kan græde med dem, naar de græder, jeg kan glædes med dem, naar de glæder sig; men jeg har ingen Aarsag til at være bedrøvet over, at Døden kom ind i Verden; jeg mener hermed den timelige Død. Al Frygt for denne Død er borttaget fra de Sidste Dages Hellige, de har ingen Frygt for den timelige Død, fordi de véd, at Døden kommer til dem formedelst Adams Overtrædelse, og at Liv skal komme til de retfærdige ved Jesus Kristus, og endskønt de dø, skal de leve igen. Formedelst denne Kundskab nyder de en Glæde endog i Døden; thi de véd, at de skal opstaa og igen mødes hinsides Graven. De véd, at Aanden dør ikke, at den ikke undergaar nogen Forandring undtagen den fra Indespærring i det dødelige Legeme til Frihed og til den Sphære, hvor den befandt sig, før den kom til denne Jord.

I Begyndelsen var vi hos Faderen og Sønnen som Guds Sønner og Døtre, og i den forud bestemte Tid kom vi til denne Jord for at paatage os Legemer, for at blive dannet i Jesu Kristi Lignelse og blive ham lig, at faa et Legeme og gennemgaa Døden, ligesom han gennemgik Døden, at vi kan opstaa fra Døden, ligesom han opstod fra Døden. Ligesom han var den første Frugt af Opstandelsen, saaledes skal vi blive den anden Frugt af Opstandelsen, thi ligesom han opstod, skal vi opstaa. Hvad er der da at være bedrøvet for? Hvad er der, som kan gøre os sorgfulde og tungsindede? Intet! Vi skal ikke være sørgmodige ved Tanken om, at vi skal leve for evig. Er det en Aarsag til Sorg at vide, at vi skal opstaa fra Døden og tage det samme Legeme i Besiddelse, som vi havde her i Dødeligheden? Er det en Aarsag til Sorg, fordi det store og herlige Evangelium, »Sandheden«, er aabenbaret til os i denne Uddeling? Der kan sikkert ikke være Anledning til Sorg ved at tænke herpaa. Der kan kun være Glæde forbunden med denne Kundskab, den Glæde, vi føler ved at komme i Selskab

med vore Hustruer, vore Børn, med Fædre, Modre, Brodre og Søstre. Alle disse frydefulde Tanker fremkommer i vore Sjæle ved Tanken om Dod og Opstandelse. Hvorfor skal vi være bedrøvede eller sørgmodige? Tværtimod bør det være Aarsag til usigelig Glæde og Lyksalighed.

JESU KRISTI KIRKES FREMGANG

Siden Kirkens Organisation med seks Medlemmer, den sjette April 1830, har der ikke været een Dag, at Kirken ikke har haft Fremgang, endskønt hele Verden har været imod den. Ligesom i Apostlenes Dage fordum, har næsten alle Mennesker raset imod den. Ivrige Modstandere har anvendt og anvender endnu al deres Styrke og Energi, samt Usandhed for at omstøde den, eller idet mindste forhindre dens Fremgang. Ikke destomindre vokser, trives og breder Kirken sig overalt paa Jorden. Stave er nu organiseret i flere af de vestlige Stater, hvoriblandt Californien, ja endog i Kanada, hvor ogsaa det første Tempel, udenfor De Forenede Stater er bygget. Desuden er der nu opført fire Templer i Utah, et i Arizona og et paa Hawaii Øerne. Tiden vil rimeligvis ikke være langt borte, da der vil blive opført Templer i andre Lande, for at imødekomme Folkets Trang til at udføre det Arbejde, som Herren fordrer af dem for Forløsning og Frelse af deres Afdøde. Missioner er organiseret i alle Verdensdele og fra Zion er der altid mellem 2000 og 2500 Missionærer, som virker i disse Missioner. Siden Kirkens Genoprettelse i 1830 og indtil 1926 har der været udsendt mellem 35.000 og 40.000 Missionærer. Afdøde Præsident Joseph F. Smith siger i en af sine Taler, at Verdens Modstand for at forhindre Kirkens Fremgang, har kun fremskyndet dens Opbyggelse og Udbredelse paa Jorden, medens den mest virkningsfulde Modstand eller Hindring, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har haft, har været formedelst Ligegyldighed, Mangel paa

Forstand og Tro hos dens Medlemmer, hvilket maa siges at være en uomstødelig Sandhed.

Kirken vil hurtigere vokse og udbredes, eftersom Medlemmerne tiltager i Kundskab om Evangeliet og bliver mere bekendt med Herrens Ord og efterlever det uden Vaklen, og er beredvillig til at opofre sig selv, og alt det de ejer, ja selv deres Liv for Guds Riges Opbyggelse paa Jorden; men mange tragte mere efter jordiske Ting end efter det, der hører Herren til. De synes de maa først tage Vare paa de timelige Krav og siden efter tjene Herren. Jesus sagde: »Søger først Guds Rige og Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges eder.« Lad dette være en Vejleder for os i kommende Dage. Dersom det evige Livs Velsignelser har nogen Værdi for os, da skulde vi ikke lade verdslige Interesser drage vore Hjerter og vor Hengivenhed bort fra de Ting, sammenlignet med de Velsignelser, der tilhører Evigheden? Denne Verdens Rigdom og Glæde kan kun nydes en kort Tid og er underordnet i Sammenligning med det, der henhører til vor Sjæls Frelse. *C.*

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSE

Ældste Peter L. Gregersen, som i ca. tre Maaneder har arbejdet i Københavns Distrikt, er forflyttet til Aarhus Distrikt.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

Salt Lake City, Utah, 23. april 1927.

President Martin Christophersen,

Den Norske Misjon.

Kjære broder Christophersen:

Vi vil hermed hæderlig avløse Dem som president over Den Norske Misjon, hvilken avløsning finder sted, saasnart De har overgit misjonens affærer til Deres efterfølger.

Det faktum, at De er fremskreden i Alder og er foruten Deres hustrus og families selskap, og at De har utført adskillige misjoner, og Deres helbred ikke har været den bedste, tilskynder os at ta dette skridt for nærværende.

Vi har besluttet at vælge ældste Lorenzo W. Anderson, som nu arbeider under Deres ledelse, til at virke som president over Den Norske Misjon. Vedlægger hermed et kaldsbrev, som De velvilligst vil overrække ham.

Idet vi saaledes avløser Dem, ser vi tilbake paa Deres arbeid og lange tjeneste i missjonsmarken med stor glæde og tilfredsstillelse. Deres arbeide har vundet vort hjerteligste bifald, og vi gratulerer Dem for det storartede arbeide, der har været Deres privilegium at utføre, og for den kjærlighet og opofrelse, der har karakteriseret Deres misjonstjeneste.

Det vil være os en fornøielse at byde Dem velkommen hjem igjen, og vi haaper De vil ha en god reise, og vende tilbake til Deres familie med god helbred.

Vi forsikrer Dem, at De har vor kjærlighet og tillid, og idet vi beder Herrens velsignelse fortsættende at være med Dem og Deres, forblir vi

Deres oprigtige brødre

Heber J. Grant. *A. W. Ivins.*

C. W. Nibley.

Det første presidentskap.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 189.)

HVORFOR ER KIRKEN NØDVENDIG?

De, der tror paa og efterkommer den »store Plan«, udgør det Samfund, der benævnes Kirken. For manges Vedkommende, der kun har givet denne Sag en flygtig Tanke, er det vanskeligt at indse, hvorfor en Kirke overhovedet skulde være nødvendig.

Mennesket paa Jorden modtager Hjælp fra Gud. Hvad Saliggorelsens Plan angaar, var det ikke Hensigten, at Mennesket, endskont det var Glemsomheden underkastet, skulde vandre hjælpelos og alene omkring paa Jorden. Nej, Hensigten var derimod, som Nodvendigheden fordrede, at Mennesket, under hojere og mere intelligente Væseners aarvagne Opsyn, skulde vinde den fornodne Erfaring ved at komme i umiddelbar Berøring med Jorden og jordiske Kræfter og saa at sige kappes med disse om Tilværelsen, medens intelligent Hjælp erholdes, dersom Mennesket, formedelst sin Handlefrihed, forlangte det. I en intelligent Verden kunde der næppe gores anderledes. Uden Hjælp fra en Intelligens, hojere end Menneskets, vilde Jordelivet faktisk blive kaotisk i Stedet for ordensmæssig. Den »store Plan« har Intelligens som Grundlag med en intelligent Gud som dens Arkitekt; og Hensigten med samme er at opnaa endnu storre Intelligens.

Mange har forsøgt aï forklare Maaden, hvorpaa Mennesket kan komme i Forbindelse med Gud; men nogle Mennesker er uimodtagelige for guddommelige Budskaber og staar i Trang til jordisk Hjælp, dersom de skal forstaa Guds Vilje. Kirken, det Samfund af Personer, besjælede af den samme Tro og det samme Ønske, er den Organisation, som Gud befatter sig med paa Jorden, og gennem hvilken han sender Menneskenes Born Hjælp fra oven. Gennem Kirken aabenbares Guds Vilje, især med Hensyn til selve Kirksamfundet.

Det er indlysende, at Myndigheden til at handle i Guds Sted maa findes paa Jorden, eftersom Gud har forlenet Menneskene med denne Autoritet. Kirken er i Besiddelse af denne Myndighed til Gavn for Mennesket. Desforuden er det en almindelig Lov i Universet, at hvor intelligente Væsener virker tilsammen i en Organisation, ligesom et Legeme saa at sige, gor de hurtigere Fremgang baade som Individer og som et Hele. Kirken, som en Organisation, er den bestillingsmæssige Kilde, det officielle Forbindelsesled mellem Mennesket og Gud; med andre Ord: Kirken repræsenterer Gud paa Jorden.

Saliggørelsens Plan bestemt for alle. Ved det store Raad i Himlen blev der taget tilborlig Hensyn til alle — ikke blot til nogle faa — af de Aander, der var til Stede, og som antog Saliggorelsens Plan, forend de paabegyndte Jordelivets Vandring. Jorden og alt, der henhorer til den, er for alle og enhver, ikke for blot én eller for nogle faa at nyde godt af. Dette er dog ikke ensbetydende med, at Mennesket kan gennemgaa Jordelivets Skole alene og uafhængig og efter eget Ønske afsondre sig fra sine Medmennesker, samt paa sin egen Maade og sin egen Vis udvikle den »store Plan«.

Det var formedelst sin egen fri Vilje, at Mennesket kom til at tælles blandt den store Skare Aander, der skulde bebo Jorden; og ifolge sit eget Lofte, given i hint store Raad, maa Mennesket efterleve visse bestemte Regler, som Gud haandhæver. Kirken er det Samfund af Individer, der tilfulde har antaget »Planen«, og som i Forening onsker, under Guds anerkendte Myndighed, at udarbejde deres gensidige Frelse.

Hensigten med den »store Plan« kan ikke fuldstændig opnaas, forend alle har faaet Evangeliet at hore. Kirken som et Samfund paatager sig at udføre dette Hverv. Det er kun, naar Kirken som en Organisation ikke findes paa Jorden, at saadanne Individer, der har vedligeholdt Troen, og som er nøjagtig bekendt med den »store Plan«, kan siges at staa alene; men selv under saadanne Omstændigheder er det en ufravigelig Pligt, der paahviler dem, som er i Besiddelse af denne Kundskab, at de opofrer sig selv for at omvende andre, saa at Kirken *kan* blive organiseret.

Orden. Dersom ethvert intelligent Væsen, der er kommen til Verden, skulde leve et uafhængigt Liv og paa egen Haand og efter eget Tykke handle — med Hensyn til alt, hvad det maaske tror blot angaar sig selv, men som dog nodvendigvis i mere eller mindre Grad ogsaa angaar andre — uafhængig af Gud, vilde Uorden snart raade blandt Menneskene. For Ordens Skyld anses det som Visdom, selv hvad jordiske Anliggender angaar, at der tilvejebringes en Organisation. Formedelst den

Organisation, der er kendt under Benævnelsen »Kirken«, er det muligt, at alt henhørende til samme, »sker sommeligen og med Orden«. For et intelligent Sind er Kaos eller Uorden en Afskyelighed.

Husholdningsprøve. Der er en anden Aarsag for Kirkens Organisation: Eftersom Intelligens ligger til Grund for Saliggørelsens Plan, er det nødvendigt, at Mennesket paa en intelligent Maade antager og efterlever dets Love og Ordinancer. Et Kirkemedlem kan godt for sig selv bestemme sin egen Holdning eller Stilling lige overfor Planen i det hele taget ved at lægge Mærke til, hvorvidt han adlyder Kirkens Love og Ordinancer. Lige meget hvad et saadant Medlem udfører i Livet, staar dette paa en eller anden Maade i Forbindelse med Kirken. Et Samfund, der afsondrer sig fra Menneskets daglige Liv, vedkender sig ikke Universets Enhed, ejheller tager det i Betragtning Menneskets intelligente Opfattelse af Universets Beskaffenhed.

Kirken styres altsaa formedelst visse bestemte Love, som ethvert Medlem maa rette sig efter. Overholdelsen af disse Love er nødvendig, dersom han skal være i Stand til at bestaa den strenge Virkeligheds Prøve, hvad der angaar Ens Fremgang og aandelige Tilstand. En saadan Prøve kan endvidere tjene som en Slags Vejleder for Fremtiden. Det vilde være vanskeligt at gøre en saadan Selvprøve anvendelig, dersom Mennesket stod for sig selv, afsondret fra sine Medmennesker, og udfærdigede sine egne Love — saadanne, som det i Øjeblikket ansaa for at være nødvendige.

Myndighed. Jordelivet fordrer, at meget maa udføres, baade af og for Mennesket. Enhver Dag bringer sine Opgaver, der maa løses; Lovene maa indskærpes og Ordinancer udføres; og Gud maa meddele sin Vilje til sine Børn. Til meget af alt dette Arbejde udfordres der en afgørende Myndighed, dersom Orden skal raade. Myndighed til at handle i Guds Sted er Kirken, som et organiseret Samfund, overdraget; ja, Besiddelsen af guddommelig Myndighed er i Sandhed den retmæssige

Kirkes Særkende. Enhver har eller kan erholde Myndighed til at handle for sig selv eller i sine egne Anliggender, men for at udove Myndighed paa andres Vegne fordres der den Autoritet, som Gud har skænket til Kirken. En eller anden Slags Myndighed fra Gud er nodvendig i alt, hvad vi foretager os, og den Kirke, som en intelligent Gud har organiseret, er den jordiske Kilde, hvor guddommelig Fuldmagt erholdes.

(Fortsættes.)

VED FORSOMMERTIDE.

Nu er Dagene lange,
og Himmelen højtidsblaa.
Se, Sæden staar grøn over Vange
med Islet af Blomster smaa.

Smaabørn med Læg i Kjolen
haster paa bare Ben
leende hjem fra Skolen.
Bedstemo'er sidder i Solen
og ser paa en løvet Gren.

Minder, vemodigt blide,
tyst gennem Sindet gaar:
Kirsebærtræer hvide,
Jubel ved Løvspringstide. —
Ak, disse Ungdoms Aar!

Bøgen i Højtidsklæder
pranger fra Top til Rod,
vinker med skjulte Glæder;
varsomt paa Mosset træder
mangen en Pigefod.

Frydefuldt Hjertet banker,
Øjet faar Glans paany,
Haabet sig frejdigt ranker,
stærke og rene Tanker
stiger mod Sol og Sky.

Skønhedens Tid er inde,
Vinteren længst forbi.
Fryd dig, hver Mand og Kvinde,
lad dog ej Som'ren rinde
uset din Dør forbi.

Anders K. Olsen.

BESØG FRA CALIFORNIEN

Hr. J. David Larson, Vicepræsident for Chamber of Commerce, Long Beach, Californien, besøgte København den 12. Juni og overværede om Aftenen De Sidste Dages Helliges Møde i Korsgade. Hr. Larson kom fra Belgien, hvor han som Delegeret havde overværet International Rotary Clubs Møder. Herfra rejste han til Stockholm, hvor han ligeledes som Delegeret skulde overvære International Chamber of Commerce Møder.

Hr. Larson, der tidligere har boet i Ogden, Utah og i Omaha, hvor han har indtaget fremragende Stillinger, har for Tiden en Søn og en Broder paa Mission i Sverrig og har selv tidligere udført en Mission.

INDHOLD:

Lydighed er Himlens første Lov 193
Evangeliets første Principper 196
Døden og Opstandelsen ... 199
Jesu Kristi Kirkes Fremgang 201
Den Danske Mission 202
Den Norske Missjon..... 202
Fornuftmæssig Teologi 203
Digt 207
Besøg fra Californien..... 208

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af SidsteDages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.